

L'herència de l'Honorable

written by Josep Maria Loperena | 31 d'agost de 2020

Ara fa un any, *El Mundo* va desvetllar l'existència de dos comptes oberts a Suïssa a nom de la família Pujol amb 26 millores d'euros i l'import total dels guanys obtinguts durant els últims quaranta anys. Exactament, dos-cents nou milions d'euros. L'expresident i la resta de la presumpta organització criminal mantenen que aquesta fortuna prové de la deixa de l'avi, Florenci Pujol, un banquer vinculat al mercat de divises. Asseguren que la va atorgar als fills mitjançant un testament que va fer a l'estranger, i que mai el va regularitzar a Hisenda.

Fa pocs dies, el jutge José de la Mata de l'Audiència Nacional, va decretar el processament contra tots ells perquè siguin jutjats. La seva resolució assenyala que "els Pujol, aprofitant la posició privilegiada de llinatge en la vida política van acumular un patrimoni desmesurat fruit de les seves conductes depravades i corruptes". A les eleccions de 1980, CiU, el partit creat per Jordi Pujol, va arrasar. Els ciutadans de la dreta més burgesa i recalcitant d'aquest país el van votar massivament. Ho van fer influïts per la seva aparent capacitat com a polític nacionalista –no independentista– i pel fet d'haver estat reclòs en una presó franquista pel sol fet de ser 'català'. Pujol va estructurar un projecte cristià-demòcrata, vinculat al món empresarial, als rics, a l'Església i a l'unionisme, per combatre els partits republicans socialitzants i l'independentisme.

El jutge de la Mata declara que les facturacions milionàries realitzades pels processats són fruit de l'estafa més gran que un estadista hagi pogut fer al seu país. Un desfalc aparentment senzill, fet pel cap d'un clan de desaprensus que, sense cap mena de pudor ni de vergonya, es va apropiat dels cabdals de tot un poble. Però molts ciutadans de Catalunya pensen que Jordi Pujol i Marta Ferrussola no aniran

a la presó donada l'avançada edat de l'expresident, la falta de salut de la seva dona i l'escàndol de Joan Carles I. "Si l'emèrit va dissipant milers de milions saquejats al poble, també ho pot fer Pujol', pensen molts. Al cap i a la fi, l'import del desfalc del mandatari català és molt inferior i els guanys obtinguts els ha repartit, generosament, entre CiU i la seva família. Es tracta d'una qüestió política entre Catalunya i Espanya", cavil·len.

L'origen de la qüestió "edat" prové d'una llegenda urbana que diu que els majors de seixanta-cinc anys no entren a presidi. Però la realitat és ben diferent. En aquests moments hi ha 2.051 relluïts en presons espanyoles amb més de seixanta anys. Hi ha presidians que no han aconseguit sortir de la presó malgrat l'avançada edat. L'últim membre d'aquests venerables ancians que persisteix tancat és Gerard Díaz Ferran, expresident de la CEOE que acaba de complir setanta anys a la presó. Se li imputen delictes d'alçament de béns, blanqueig de capitals i insolvència punible. Però aquest fet passa a l'Estat espanyol, concretament al presidi madrileny de Soto del Real, no a casa nostra.

L'única excepció són les excarceracions, que les presons, sempre amb el vistiplau dels jutges de vigilància penitenciària, poden fer als malalts o afectats letals. Tenen la facultat de classificar o canviar de grau del compliment de la pena segons el seu propi criteri. L'exemple més clar és el fet escandalós de Fèlix Millet i Jordi Montull. Això, només passa a Catalunya, perquè Jordi Pujol, quan manava, va considerar que tenir les competències de les presons i de la seva legislació era bo per al país. O potser va pensar que li ho podia passar a ell.

Sigui el que sigui, no crec que aquesta situació premeditada i corrupte es doni amb L'emèrit ni amb els membres de la família Pujol. Es tractaria d'un cas insòlit d'abús de dret i presumpta prevaricació. No obstant això, els afavorits per la reforma premonitòria de Pujol són els de sempre. Polítics

corruptes, desaprensius que roben al poble, estafadors sense escrúpols, banquers espuris, empresaris podrits... El delinqüent comú mai ha gaudit d'aquesta gràcia benefactora. No té calés, ni força, ni poder.